

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, ve věci

žalobce: **M. N.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6 - Dejvice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3. 7. 2020, č. j. KrÚ 50692/2020/ODSH/12,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 23. 9. 2020, č. j. MUPC 17316/2019, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím,

že dne 1. 2. 2018 okolo 9:37 hod v obci Veselí v místě specifikovaném v žalovaném rozhodnutí překročil při řízení vozidla uvedeném v žalovaném rozhodnutí nejvyšší povolenou rychlost o 30 km/hod. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V rozsáhlé žalobě obsažené na 15 stranách jsou žalobní body uvedeny na straně 2 a 3, když ve zbývajících částech jsou jako obvykle v obdobných žalobách, obsaženy námitky žalobce a zejména jeho advokáta Mgr. Václava Voříška proti „vyvěšování“ jejich osobních údajů na webových stránkách NSS. Žalobce proto ve výše zmíněné, v podstatě úvodní části žaloby, namítl, že správní orgány se nevypořádaly s argumentací žalobce týkající se nesprávnosti měření. Zejména odkázal na námitku, kterou vznesl zmocněnec žalobce v řízení před orgánem I. stupně, tj. Ing. M. J., přičemž tato námitka se týkala správného „ustavení“ měřicího vozidla. K tomu žalobce uvedl, že již v přestupkovém řízení namítl, že toto vozidlo nebylo ustaveno správně, neboť místo, kde bylo vozidlo ustaveno, vylučovalo řádné užití výtyčky a to jednoduše z důvodu, že výtyčka musí být umístěna ve vzdálenosti 10 metrů před měřícím vozidlem, avšak v místě, kde bylo vozidlo odstaveno, před ním ani 10 metrů prostoru nebylo. Nebylo tedy ani „hypoteticky možné ověřit správnost ustavení rychloměru za pomoci výtyčky.“ Podle názoru žalobce žalovaný nevypořádal přesvědčivě argumentaci žalobce, která se týká zmíněné námitky nesprávnosti měření. Žalobce v žalobě pochybuje o tom, že „policisté rychloměr vůbec obsluhovat neuměli, surčitostí jej však nemohli obsluhovat správně při prováděném měření, neboť tvrdí postup (užívání výtyček), který vůbec není možný.“ Žalobce se pak vyjadřuje k jednotlivým argumentům, které použil žalovaný ve vztahu ke zmíněné námitce (bod 7, bod 8 žaloby), navrhuje provést důkaz vyjádřením ČMI, ze kterého vyplývá, že když není dodržen návod k obsluze, tak nepřesnost v případě nedodržení návodu k obsluze nemůže „krýt“ tyto nepřesnosti, ke kterým dojde nedodržením návodu k obsluze. Dále žalobce v bodu 9, 10 a 11 a 12 namítl, že nepřekročení nejvyšší dovolené rychlosti byla hodnocena jako důležitá přitěžující okolnost, což vzhledem k rozsudku NSS ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47 způsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
3. Krajský soud v řízení vedeném pod ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
4. Nejprve je třeba konstatovat, že je již notorií, že v případě zastoupení žalobců, kteří spáchali obdobný přestupek, tyto velmi často nikoliv náhodou zastupuje v přestupkovém řízení zmocněnec Ing. J. a následně žaloby podával v minulosti advokát Mgr. Jaroslav Topol, kterého poté zastupoval v substituci u jednání advokát Mgr. Václav Voříšek, jenž v současné době tyto žaloby podává za žalobce sám. Jak jmenovaný zmocněnec, tak i advokát Mgr. Václav Voříšek zastupují nepochybně ty žalobce, kteří využili pojištění proti pokutám, jak soud ještě dále uvede, přičemž jak v přestupkovém řízení, tak i v soudním řízení, jsou vznášeny většinou typizované námitky účelového a obstrukčního charakteru s jediným cílem, tj. účelově zbavit od povinnosti žalobce – přestupce za spáchané přestupky proti pravidlům silničního provozu.

5. Krajský soud tedy nepřehlédl, že v projednávané věci zastupoval v přestupkovém řízení žalobce zmocněnec Ing. M. J., který podle již konstantní soudní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu, patří k obstrukčně a účelově jednajícím zmocněncům přestupců, kteří jsou v soudních řízeních zastupováni advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem a dále buď v substituci, anebo jako v dané věci přímo advokátem Mgr. Voříškem, „a to nikoliv náhodou“ (k tomu blíže srov. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, o zneužití práva ze strany Ing. J. přímo pojednává obsáhle rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30, dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30A 38/2014-45; ke zmíněnému advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání, a dále srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79, a zejména pak ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je a že jeho postup „vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání“, jak uvádí NSS v bodu [22] rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-27, a dále v usnesení NSS č. j. Nao 169/2017-150 je jeho činnost opakovaně hodnocena tak, že maří jednání soudu v usnesení NSS č. j. Nao 169/2017-150, a ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „ničím nepodloženou fabulaci“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, zahrnující důvod podjatosti ve vedení „složky“ podepsaným soudcem na advokáta Mgr. Voříška, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. Nao 122/2017-136, a další jeho opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp. zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany).
6. Mgr. Voříšek vědomě uvádí nepravdu, když tvrdí například v námitce podjatosti vznesené v řízení vedeném u zdejšího soudu po sp. zn. 52 A 89/2017, že by soudce JUDr. Dvořák při jednání ve věci sp. zn. 52 A 15/2016 přinesl do jednací síně zmíněnou „složku“ s tím, že ji pouze „z dálky ukázal advokátovi“. Naopak tento soudce jej s obsahem „složky“ seznámil, přičemž ale zcela nepochopitelně jmenovaný advokát nepožadoval, aby do ní mohl nahlédnout, což by mu bylo nepochybně umožněno.
7. Tuto skutečnost potvrdil dokonce již i Ústavní soud v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 978/18, a to v bodu 21:
- „Tvrzená podjatost soudce JUDr. Dvořáka vůči druhému právnímu zástupci Mgr. Voříškovi má pak vyplývat zejména z toho, že si soudce na daného advokáta „vede složku“, jejíž obsah je zástupci stěžovatele neznámý a existencí této složky je soudcem zastrašován. Z napadeného rozsudku a současně i z argumentace stěžovatele je zjevné, že zástupce stěžovatele namítá podjatost vůči JUDr. Dvořákovi opakovaně, přičemž v každém takovém případě odůvodňuje námitku podjatosti totožně existencí výše zmíněné složky. Poprvé se těmito argumenty zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69, tj. v řízení, v němž přímo došlo k namítanému jednání, tj. ke sdělení o existenci dané „složky“. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zcela uspokojivě vypořádal s argumentací zástupce stěžovatele a uvedl, že zmínku soudce o dané složce je nutno hodnotit v kontextu opakovaných neomluvených pozdních příchodů zástupce stěžovatele na jednání, které soudce v zájmu zabránění průtahům*

řízení začal evidovat. Ústavní stížnost označuje za problematické, že stěžovatel nezná obsah složky, která mu nikdy nebyla zpřístupněna. Jak ovšem vyplývá z protokolu o jednání konaného v této věci dne 2. 11. 2016 u krajského soudu, JUDr. Dvořák po přednesu námítky Mgr. Voříškem jej za účelem rozptýlení jeho obav seznámil s tím, co je konkrétně předmětem shromažďování poznatků o něm, uvedl, že se nejedná o formalizovanou složku v pravém smyslu a konkrétně vyjmenoval spisové značky těch řízení, z nichž shromažďoval protokoly o jednání svědčící o pozdních příchodech Mgr. Voříška.“

8. V bodech 23, 25 a 26 poté Ústavní soud v tomto usnesení konstatoval následující závěry:

„Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako obstrukční jednání obyčejné podání námítky podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námítky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neuvádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námítku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pomínou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vyhrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námítky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy mluvit o „trvajícím neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvajícím neochota zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.

Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námítkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmiňované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo.

Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podávání námítky podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvážil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

9. NSS již opakovaně ve své judikatuře uvedl, že soudce si může evidovat pozdní příchody advokáta k jednáním u soudu, tedy, i kdyby si kopie protokolů z jednání vedl v nějaké samostatné „složce“, ze kterých vyplývají snahy jmenovaného advokáta narušovat průběh soudních jednání tím, že se ten pravidelně dostavoval k jednání opožděně s různými neakceptovatelnými výmluvami (např. tvrzení o zvýšeném provozu v Praze), tak se nejedná o případ, který by byl oprávněn Mgr. Voříšek přirovnávat k činnosti soudců v období „nacistické diktatury“ či „diktatury proletariátu“, jak tento advokát uvádí v předmetné námitce podjatosti. Navíc jmenovaný advokát již pravidelně k jednání tohoto soudu se nedostavuje, když souhlasí s jednáním bez jeho účasti, takže soudce nemá důvod, aby si vůbec nějakou „složku“ obsahující případnou evidenci jeho pozdních příchodů, narušujících průběhy jednání, vedl.
10. Krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo a rovněž to vyplývá i z rozhodovací činnosti NSS, že tento advokát je již dostatečně znám svými snahami o obstrukční protahování a maření jednání, srov. např. usnesení NSS č. j. Nao 169/2017, dále Nao 122/2017 – 136, č. j. Nao 118/2017 – 45, atd., přičemž v nedávné době tento advokát volil účelovou a procesní strategii, zejména ve věcech přestupků a správních deliktů, kdy přebíral zastoupení od advokáta Mgr. Jaroslava Topola, podával obsáhlé účelové námitky podjatosti vůči soudci JUDr. Janu Dvořákovi a z jeho strany došlo ke zneužití tohoto procesního institutu (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, ve kterém NSS konstatoval, že tento advokát maří jednání soudu, v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 1175/2017 – 161, bylo jeho tvrzení v námitce podjatosti vyhodnoceno za „ničím nepodloženou fabulaci“). Dokonce i při jednání se snažil protahovat soudní jednání, což bylo hodnoceno např. v rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 – 79, dále pak v usnesení NSS sp. zn. Nao 169/2017). Nejinak tomu bylo i v dalších věcech řešených po vydání tohoto usnesení Ústavním soudem, např. ve věci sp. zn. 52 A 6/2020, přičemž o této námitce podjatosti rozhodoval NSS v usnesení ze dne 31. 3. 2020, č. j. Nao 30/2020-70, kdy vyslovil i mimo jiné že *“Skutečnosti vyplývající z námitky podjatosti dokládají spíše než to, že by byl předseda senátu podjatý, že zástupce žalobce činí v řízení před krajským soudem opakované různé kroky znesnadňující projednání a rozhodnutí případu soudem“*. Tato skutečnost svědčí o tom, že svůj záměr oznámený Ústavnímu soudu v ústavní stížnosti, o které rozhodoval Ústavní soud zmíněným usnesením ze dne 31. 3. 2020, č. j. Nao 30/2020-70, tj. že *„bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pominou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vybrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námitky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje“* myslí Mgr. Voříšek vážně. Tedy že bude snad donekonečna podávat takto odůvodněnou námitku obstrukčního charakteru a protahovat tak soudní jednání. To už může být hodnoceno jako pohrdání soudy, a to dokonce soudem Ústavním.
11. NSS v rozsudku ze dne 23. 5. 2018., č. j. 6 As 224/2017-34 (bod 18), uvedl k této obstrukční a účelové činnosti Mgr. Voříška, mající za cíl mařit soudní jednání, následující závěry:
- „Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I*

Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznese námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

12. Anebo například z již bohaté judikatury NSS hodnotící tyto obstrukční praktiky soud cituje z rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017-47, následující závěr, obsažený v bodu [12]: „Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017 - 34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“
13. K hodnocení činnosti Mgr. Václava Voříška jako advokáta při tomto „zastupování“ je třeba uvést i tento závěr, který se k tomu výstižně vztahuje: „S ohledem na to, že advokáti musí sloužit i zájmům spravedlnosti, dle čl. 4.4 již zmiňovaného Etického kodexu advokátů v Evropské unii platí, že advokát nesmí nikdy soudu vědomě podat mylné nebo zavádějící informace. Obdobně čl. 17 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory, zveřejněném pod č. 1/1997 Věstníku České advokátní komory, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), ve znění pozdějších usnesení, nesmí advokát "v řízení uvádět údaje, ani navrhopvat důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta". Již v nálezu sp. zn. II. ÚS 789/06 ze dne 27. 9. 2007 (N 150/46 SbNU 489), bodě 25, Ústavní soud tato pravidla souhlasně citoval a ani nyní nemá důvod pochybovat o jejich ústavnosti či zákonnosti“ (srov. nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18).
14. Nelze zároveň nevidět skutečnost, že tento advokát zastupuje v případech, kdy žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatek subjekty spojené s osobou P. K., který celý projekt tohoto pojištění řídí a organizuje, přičemž vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz), v dané věci to byla Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo.
15. K „činnosti“ Motoristické vzájemné pojišťovny uvedl rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39 (bod 37), následující hodnocení:
„Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejruznější procesní obstrukce.“

Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech [27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou“ o povinnosti podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline). Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“

16. Výše uvedené závěry NSS o této „pojišťovně“ potvrzuje i následující případ z praxe zdejšího soudu, který svědčí i o způsobu myšlení a vyjadřování subjektů s touto „branží“ spojených:
17. V případě řešeném pod sp. zn. 61 A 25/2014 uložil zdejší soud žalobci povinnost zaplatit soudu náklady vynaložené soudem za vyžádání odborného stanoviska od obchodní společnosti RAMET a.s., se sídlem Letecká 1110, Kunovice. Platbu těchto nákladů obdržel soud od Motoristické vzájemné pojišťovny, která v identifikaci platby uvedla toto: „Platba zmrdu z Rametu, dle usnesení 61 A 25/2014-207, ve věci Ch. M.“
18. K hodnocení této činnosti uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, následující výstižné závěry: „Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přihlídnout k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně nechcipokey.cz).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přítěžující okolnost.“
19. Motoristická vzájemná pojišťovna je dokonce prostřednictvím svého statutárního zástupce, předsedy představenstva této „společnosti“, již výše jmenovaného P. K., schopna označit soudkyni Krajského soudu v Praze za „podjatou svini“, a to nejen to, ale dokonce je schopna i vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku a napadení. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 212/2019, se jednalo o případ, kdy z účtu Motoristické vzájemné pojišťovny byla na účet Krajského soudu v Praze připsána platba soudního poplatku za podání nečinnostní žaloby ve výši 2 000 Kč, přičemž ve zprávě pro příjemce bylo uvedeno: „SOP P. M. Pokud žalobu dostane k projednání ta podjatá svine XY, tak jedu na soud a dostane kotel.“ Zmíněný krajský soud zjistil, že příkaz k provedení platby byl zadán skrze internetové bankovníctví zmíněným P. K., předsedou

představenstva Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva, který měl v době zadání příkazu k platbě rovněž dispoziční oprávnění k danému bankovnímu účtu. Uvedenou zprávu pro příjemce Krajský soud v Praze vyhodnotil jako urážlivé podání, kterým P. K. označil vulgárním a urážlivým způsobem konkrétní soudkyni krajského soudu, a to z důvodu její dřívější rozhodovací činnosti. Současně krajský soud vzal v potaz i to, že toto podání obsahovalo výslovnou výhružku fyzického napadení této soudkyně, jejímž cílem mohla být snaha o ovlivnění výsledků řízení, pokud by věc byla přidělena senátu, jehož je tato soudkyně předsedkyní. Krajský soud v Praze poté uložil usnesením ze dne 17. 6. 2019, č. j. 55 A 37/2019-21, Motoristické vzájemné pojišťovně pořádkovou pokutu podle § 44 odst. 1 s.ř.s. ve výši 30 000 Kč a kasační stížnost podanou zmíněnou „společností“ proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, zamítl, když se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud potvrdil závěr krajského soudu, že se nejen jednalo ze strany Motoristické vzájemné pojišťovny, za kterou uvedenou hrubou urážku a výhružku napsal do zmíněné zprávy pro příjemce, tedy zmíněný krajský soud, již výše jmenovaný P. K., ale že se jednalo i o výhružku v podobě fyzického či psychického nátlaku či napadení. Nejvyšší správní soud označil uvedený obsah zprávy za vulgární výpad a výhružku vůči soudu, přičemž *„vulgarita a výhružnost užitých slov ze strany stěžovatelky je zde přitom zcela evidentní a dostatečná pro závěr, že její podání učiněné v souvislosti s platbou soudního poplatku bylo urážlivé“*. Výstižné ze strany NSS bylo i vypořádání s jednou námitkou stěžovatelky, tj. Motoristické vzájemné pojišťovny, kdy ta namítla podjatost soudce Krajského soudu Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., když NSS v bodu [19] zmíněného rozsudku uvedl: *„a jestliže poukazuje na to, že jejím statutárním orgánem je P. K. a ve věci rozhodoval soudce Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D. nelze než konstatovat, že jde o pouhou shodu příjmení, která rozhodně důvod vyloučení jmenovaného soudce pro podjatost nezakládá – viz § 8 odst. 1 s.ř.s. Ze strany stěžovatelky tato námitka snad ani nemohla být míněna zcela vážně a v tomto duchu by na ni bylo možno reagovat i tak, že Nejvyšší správní soud a ochrana veřejných subjektivních práv, kterou poskytuje, není žádný „Kocourkov“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, bod 19). Výše uvedenou skutečnost podepsaný krajský soud uvádí pro „dokreslení“ a potvrzení závěrů o tom, že i v daném případě si žalobce zvolil obhajobu svého protiprávního jednání u osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí nejen na vytváření nejrůznějších procesních pastí a obstrukcí za účelem znepráhlednění správního řízení (k tomu srovnej např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31), ale které se nerozpakují dokonce nejen urážet soudce krajského soudu, ale jsou schopni i jim vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku nebo napadení. V tomto světle je pak třeba nahlížet i na hodnocení účelových a spekulativních námitek, které byly obsaženy i v dané žalobě. O tom, že v případě obdobných věcí se jedná o obstrukční praktiky a účelové námitky, které jsou používány uvedenými zástupci zcela cíleně pouze za účelem zbavit odpovědnosti přestupce za jasně prokázané protiprávní jednání, když tito využili pojištění proti pokutám, svědčí i tento jasný závěr NSS:*

„[11] Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P.

K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzavření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, možné považovat za přitěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.

[12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018-32).

20. Výše uvedení závěry opřené o již bohatou judikaturu NSS bylo třeba uvést za účelem popisu obstrukčního jednání osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí na vytváření různých procesních pastí a obstrukcí za účelem znepráhlednění správního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36 a dále např. ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31). Tyto osoby pochopitelně vůči těmto závěrům brojí v kasačních stížnostech, avšak neúspěšně, kdy NSS jejich uvedení v rozsudcích zdejšího soudu považuje za naopak vhodné, například NSS v rozsudku ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 As 478/2018-49, bod 27, uvedl: „*Poukazuje-li soud na opakovanou praxi zástupce stěžovatele, je vhodné ji rozvést, existují-li k ní již předchozí soudní závěry, není důvod je nepřevzít.*“
21. I v předmětné žalobě nevybočil zástupce žalobce ze svých účelových a spekulativních úvah, které jsou uváděny zmocněncem Ing. J. v přestupkových řízeních a dále jsou obhajovány v žalobách proti rozhodnutí správních orgánů s jediným cílem, zbavit žalobce povinnosti za skutečně spáchaný přestupek.
22. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vinna žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Podle závěru obsaženém v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68 (publikovaný pod č. 3014/2014 Sb. NSS) „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání vinny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, když žalobcem uplatněné námitky nemohly vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce a samy o sobě nemohly vzbudit důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, když se v podstatě jednalo pouze o účelové a spekulativní námitky žalobce, ostatně jak je tomu téměř vždy v případech zastupovaných

v přestupkových věcech zmocněncem Ing. M. J. (jak je tomu nejen v projednávané věci, ale i v obdobných věcech, což je známo nejen z rozhodovací činnosti nejen tohoto soudu, ale i NSS), přičemž tyto účelové a obstrukční námitky jsou součástí takové strategie, která je završována podáváním účelových žalob zmíněným advokátem Mgr. Václavem Voříškem (před tím to byl Mgr. Jaroslav Topol).

23. Stěžejním důkazem svědčícím o vině žalobce v případě daného přestupku byl v daném případě záznam o změření rychlosti vozidla řízeného přestupcem a dále existence podkladů ověření funkčnosti tohoto měřicího zařízení. Pro věc bylo tedy klíčové to, že důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky, a současně byl v souladu s příslušným zákonem ověřen (zákon č. 505/1995 Sb., o metrologii). V daném případě měřicí zařízení (RAMER 7 CCD), o jehož identitě nebyla žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Již výše uvedené podklady postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 a obdobně i rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, v platném znění, mají správní orgány povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V případě skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný správní orgán I. stupně, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že stěžovatel se předmětného dopravního přestupku dopustil. Tento závěr je opřen o dostatečné důkazy a podklady založené ve správním spisu (fotodokumentace z měřicího zařízení RAMER 7 CCD, fotodokumentace z měřeného vozidla po jeho zastavení (čl. 3 a 4), kopie ověřovacího listu č. 113/17 (čl. 9 spisu), kopie potvrzení o proškolení způsobilosti obsluhy k ovládání měřiče rychlosti RAMER 7 CCD (čl. 8), podklady doplněné policií ČR (listy č. 26 – 30) a dále zejména výpovědi svědků – zakročujících policistů, tj. policisty Moravce a policisty Vávry, tyto výpovědi byly učiněny dne 26. 6. 2018 při ústním jednání (listy č. 42 – 45 spisu), návod k obsluze zmíněného měřicího zařízení, ve spisu jsou založeny další podklady, tj. oznámení přestupku ze dne 26. 2. 2018 (čl. 1), oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti sepsaného s žalobcem (čl. 2 spisu) a úřední záznam ze dne 1. 2. 2018. K žalobním bodům, které jsou v podstatě dva, uvádí krajský soud následující závěry:

24. Ve vztahu k námitce žalobce, která se týká údajné nesprávnosti měření a údajného nedodržení návodu k obsluze, kterou uplatnil zmíněný účelově jednající zmocněnec žalobce Ing. M. J., což je soudu známo z jeho vlastní rozhodovací činnosti a z rozhodovací činnosti jiných soudů (tedy to, že ing. J. používá námitky obstrukčního a účelového charakteru – viz argumentace výše), uplatnil již v řízení před správním orgánem I. stupně. Zmocněnec žalobce před správním orgánem I. stupně tvrdil, že měřicí vozidlo nebylo „ustaveno“ správně, v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Jedná se o typicky účelovou námitku, kdy se zmocněnec žalobce a posléze i zástupce žalobce v žalobě snaží zpochybnit správnost měření vznesením jakési hypotetické možnosti, kterou však neodkládá žádný konkrétní důkazem či věrohodným tvrzením. Předně je třeba k tomu uvést, že zásada oficiality v přestupkovém řízení znamená, že minimálně důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzení obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu NSS uvedl, že „*názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo k zcela absurdním situacím*“

(rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71 uvedl, že „krajský soud tedy na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku.“ V dané věci k takovému závěru krajský soud dospěl a zástupce žalobce ani v žalobě neuvedl žádnou relevantní skutečnost, či důkaz, který by v dané věci byly vůbec schopny přesvědčit soud o existenci „rozumných důvodů“ k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny žalobce z daného přestupku. K tomu pak krajský soud konkrétně uvádí následující závěry:

25. Předně je třeba konstatovat, že žalobce a ani jeho zmocněnec v přestupkovém řízení Ing. M. J. a tím spíše ani advokát Mgr. Václav Voříšek nejsou odborníky na měření rychlosti a uplatněná námitka po obsahové stránce nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení žalobce a zároveň zde nejsou další okolnosti, které by toto tvrzení byly způsobilé prokázat (jak v obdobném případě konstatoval výstižně NSS v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017-37, bod 27). V tomto uvedeném rozsudku NSS zastupoval žalobce sice Mgr. Jaroslav Topol, tento závěr lze však vztáhnout i na Mgr. Václava Voříška, který je soudům znám uplatňováním v drtivé většině účelových a obstrukčních námitek (argumentace soudu viz výše). K této námitce, která se týká údajného nesprávného ustavení vozidla s měřicím zařízením, ostatně výstižně již správní orgán I. stupně uvedl následující závěr:

„Správní orgán již v tomto případě uvedl, že není osobou způsobilou k obsluze a nastavení uvedeného zařízení, nebyl účasten žádného školení a nebylo mu vydáno žádné osvědčení a není ani osobou oprávněnou posuzovat a hodnotit odbornou způsobilost držitele osvědčení pro obsluhu předmětného technického zařízení, které této osobě byla vydáno osobou oprávněnou. Ve stejném postavení se nachází dle správní úvahy správního orgánu jak obviněný, tak i zmocněnec, který správnímu orgánu nedoložil, že by byl osobou způsobilou k obsluze a nastavení uvedeného zařízení, byl účasten řádného školení a bylo mu vystaveno osvědčení o odborné způsobilosti k obsluze předmětného zařízení. Samotné odkazování na návod s ohledem na neustálé technické změny u užívaných zařízení, jejich nastavování, tak nemůže bez dalšího obstát. Navíc, dopravní policisté mají dohled na dodržování rychlosti ve své služební činnosti, jsou proškoleni k užívání těchto zařízení pro měření rychlosti.“ Navíc dne správní orgán I. stupně vycházel i z rozsáhlého vyjádření příslušného dopravního inspektorátu, s doplněním fotodokumentace místa měření, ustavení vozidla, ustavení výtyček, pohledu na místo měření, v němž bylo dále uvedeno:

„Dopravní inspektorát Územního odboru Pardubice základě Vaší žádosti o součinnost dle § 75 zákona č.250/2016 Sb. zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, týkající se přestupku ze dne 1. 2. 2018 v 09:37 hodin v obci Veselí, z něhož je důvodně podezřelý Ing. M. N., nar. 23.1.1959, provedl opětovné ustavení vozidla se zařízením RAMER do pozice v níž bylo při dokumentaci přestupku dne 1.2.2018. V příloze zasílám úřední záznam a fotodokumentaci zachycující tento postup. Zařízení Ramer 7CCD je zařízením, které vytváří obrazový záznam neoddělitelně svázaný s daty jako např. datum, čas, rychlost, směr jízdy atd. jediným výstupem, kterým se spojí obraz s daty je Záznam o přestupku z programu Archiv, který je nedílnou součástí soupravy rychloměru Ramer 7CCD. V tomto programu lze měnit pouze jas, kontrast a ostrost snímku, tak aby byla zajištěna jeho co nejlepší čitelnost. V příloze Vám zasílám původní

neupravený snímek. Jak vyplývá z úředního záznamu pprap. M., zařízení bylo při dokumentaci přestupku nastaveno v souladu s návodem k použití.“

26. V neposlední řadě správnost postupu v souladu s návodem k obsluze potvrdili oba zasahující policisté ve svých svědeckých výpovědích po poučení do protokolu dne 26. 6. 20018 (čl. 42 a 45 správního spisu, dále strany 4 a 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Jak vyplývá z těchto svědeckých výpovědí, které jsou zcela shodné a jednoznačné, vyplývá, že měřicí zařízení fungovalo správně, a ostatně, jak uvedl policista Vávra ve své výpovědi, *„pokud by zařízení na měření rychlosti nefungovalo tak, jak má, nebyl by pořízen výstup. Uvedené zařízení je řádně schváleno a přezkoušeno, materiály k tomu byly z naší strany doloženy ve spisovém materiálu.“*
27. Krajský soud nechápe, proč by měl věřit laickým, účelovým a ničím nepodloženým hypotetickým úvahám zástupce žalobce, který na rozdíl od zmíněných policistů provádějících měření rychlosti, není žádným odborníkem, nebyl proškolen k provádění měření a pouze účelově se snaží „obvinit“ policisty z nedodržení návodu k obsluze. Avšak i kdyby došlo k porušení nějakého postupu, popsaného v návodu k obsluze, tak to ještě automaticky nemůže mít vliv na měření rychlosti, navíc v daném případě z podkladů rozhodnutí nevyplývá, že by návod k obsluze dodržen nebyl. Ostatně ani sám zástupce žalobce v žalobě nepoukazuje na konkrétní ustanovení návodu k obsluze, který by byl porušen, jen v obecné rovině se na něj odkazuje, přičemž je soudu známo z vlastní rozhodovací činnosti, že takové obecné námitky o nedodržení návodu k obsluze obsahují v případech zastupovaných uvedenými zástupci jen fantazijní úvahu laické povahy, nepodložené žádným konkrétním důkazem. Takovým důkazem nemůže být vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 14. 12. 2017, který si již výše zmíněný P. K. vyžádal a účelově jej pouze hodlá využít ke zvěrohodnění účelové a obstrukční argumentace používané osobami s ním spojenými, zejména výše jmenovanými zástupci žalobců v obdobných věcech. Tento dopis ČMI se vůbec netýká dané věci, vůbec z něj nevyplývá, že by v daném případě došlo k rozporu s návodem k obsluze, proto krajský soud důkaz tímto dopisem vůbec ani nemohl provádět. Krajský soud tento dopis vůbec nevyhodnocuje, jen konstatuje, že v dané věci nemá vypovídací schopnost k prokázání zmíněné námitky žalobce, která je pouze účelová a nevěrohodná. Zároveň je třeba dodat, že zmíněná námitka je typickou námitkou, která je součástí účelové a obstrukční strategie, přičemž pro tuto strategii je příznačné, že přestupci v obdobných věcech, zastoupení zmocněncem Ing. M. J., buď žádné námitky proti výsledkům měření neuvádějí a jsou obsaženy až v žalobě, anebo jak je tomu v tomto případě, v řízení před orgánem I. stupně zmíněný zmocněnec vysloví řadu spekulativních pochybností týkajících se výsledků měření, založených na ničím nepodložených tvrzeních tohoto zmocněnce a jeho verzích, přičemž ten a následně zmíněný advokát v žalobě požaduje, respektive vytýká správnímu orgánu, že tyto verze měl správní orgán prověřovat a provádět další dokazování a zjišťovat, zda jsou pravdivé a skutečně jsou schopny zpochybnit výsledky měření. Tedy aby správní orgány vyvracely spekulativní, účelové a laické hypotézy o možném porušení návodu k obsluze a jeho případném vlivu na výsledky měření rychlosti. Jak je známo krajskému soudu z jeho rozhodovací činnosti, jednou tyto verze obsahují tvrzení o nedostatečně nahuštěných pneumatikách policejního vozidla, které provádělo měření, podruhé že bylo toto vozidlo obsazeno čtyřmi policisty a příliš zatíženo v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, že se v místě měření vyskytovaly překážky, které bránily přesnému změření vozidla, že měřicí zařízení neobsahovalo úřední značky, že nebyl dodržen

předepsaný horizontální úhlový měřicí úhel, že panovaly „ideální podmínky pro vznik tzv. slip effectu“, že bylo měřeno v zatáčce, že měření bylo ovlivněno „jednoduchou reflexí paprsku“, že nebyl dodržen měřicí úhel 0 stupňů atd. (srov. rozsudky zdejšího soudu ve věcech sp. zn. 52 A 64/2017, 52 A 49/2017, 52 A 41/2016, 52 A 15/2016, atd., přičemž tyto námitky jsou nepochybně známy i Nejvyššímu správnímu soudu). Vesměs se jedná o spekulativní a účelové námitky, které nejsou samy o sobě bez dalšího založit či vůbec schopny založit důvodné pochybnosti týkající se zjištěného skutkového stavu (§3 správního řádu). Jak již soud výše uvedl, pokud takové pochybnosti jsou účelově vznášeny, přesouvá se důkazní břemeno na stranu žalobce a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal, protože v opačném případě platí, že takový názor „by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Pokud je skutkový stav spolehlivě zjištěn a správní orgán opatřil uvedenou sadu důkazů svědčící o vině žalobce, není správní orgán povinen prověřovat různé spekulativní verze, které jsou obsaženy v těchto účelových a spekulativních námitkách, jenž jsou součástí zmíněné účelové procesní strategie osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí na vytváření nejrůznějších „procesních pastí“ a „obstrukcí za účelem nezpřehlednění správního řízení“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36). K tomu lze jen dodat, že Ústavní soud k takovým spekulativním hypotézám v přestupkovém řízení uvedl, že „prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu“ (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. II. ÚS1050/15). V daném případě žalobce zůstal v rovině vlastní spekulativní a účelové úvahy, a to i v žalobě, když na druhé straně správnost měření a s ním související ustavení vozidla policie a provedení zaměření v souladu s návodem pomocí výtyček bylo jasně prokázáno shodnou výpovědí obou zasahujících policistů a pokud žalobce, resp. jeho zástupce v žalobě neurčitě bez konkrétního tvrzení doloženého důkazem, spekuluje o rozporu měření s návodem k obsluze, tak takové spekulativní úvahy nemohou být důvodnou pochybností o zjištěném skutkovém stavu. Tímto důkazem nemůže být ani žalobcem předložený, respektive zástupcem žalobce předložený dopis ČMI, když ten se konkrétně k dané věci vůbec nevyjadřuje, zůstává jen v obecné rovině a k dané věci se konkrétně vůbec nevztahuje a nemůže sám o sobě bez dalšího vyvrátit zmíněnou svědeckou výpověď policistů a další podklady rozhodnutí o přestupku a to tím spíše, když, jak krajský soud již výše uvedl, žalobce, zástupce a zmocněnec žalobce v přestupkovém řízení Ing. M. J. nejsou žádní odborníci na měření, nebyli ani proškoleni k obsluze měřicího zařízení, jak se stalo v případě zasahujících policistů. Navíc tito vůbec na místě měření nebyli a bezpečně zpochybnit správnost měření zmíněnou námitkou by mohli jen v případě nějakého rozporu mezi výpověďmi zasahujících policistů či nějakou zásadní okolností, takové okolnosti však nebyly uvedeny jak v průběhu přestupkového řízení, tak ani v žalobě, kdy se jedná, jako tradičně, o účelové pochybnosti s cílem zbavit žalobce odpovědnosti za spáchaný přestupek. Tento žalobní bod shledal krajský soud nedůvodným, stejně tak shledal nedůvodným další žalobní bod a to z následujících důvodů:

28. Žalobce tvrdí, že je nezákonný výrok o sankci, protože správní orgán údajně porušil zásadu dvojího přičítání. Ty spatřuje v jedné větě, která byla obsažena v žalovaném rozhodnutí:

„Odvolací orgán tedy shrnuje, že obviněný v daném případě překročil nejvyšší dovolenou rychlost o minimálně 10 km/h v rámci dané skutkové podstaty, právě těchto 10 km/h vnímá

odvolací orgán jako důležitou přítěžující okolnost ...“. Žalobce argumentuje v žalobě rozsudkem NSS ze dne 22. 8. 2011, č. j. 3 As 281/2017-47. Tento rozsudek se však týkal zcela jiného případu a žalobce jej využil pouze účelově a to z následujících důvodů.

29. V rozsudku ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47 je v jeho bodu 45 uveden následující závěr:

„V rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017-35, přitom Nejvyšší správní soud uvedl: „zákon o přestupcích v § 12 odst. 1 jasně stanoví, že při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku ... Pod závažností přestupku je podle Nejvyššího správního soudu třeba i mimo jiné rozumět intenzitu, jakou jednání pachatele naplnilo skutkovou podstatu daného přestupku. V posuzované věci správní orgán I. stupně vzal za přítěžující okolnost to, že maximální povolená rychlost byla překročena o 53 km/h, což je výrazné vybočení z rychlostního limitu. Správní orgán tak naměřenou rychlost nesprávně vztáhl k nejvyšší dovolené rychlosti namísto ke skutkové podstatě přestupku, kterou stěžovatel svým jednáním naplnil. Stěžovatel byl přitom postižen za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více. Vzhledem k tomu, že hranici skutkové podstaty uvedeného přestupku stěžovatel překročil velmi těsně (o pouhé 3 km/h), nelze jemu naměřenou rychlost posuzovat jako přítěžující okolnost. Správní orgán I. stupně tedy porušil zásadu dvojího přičítání. Toto pochybení mělo patrně vliv na výši uvedené sankce, neboť šlo o jednu z pouhých dvou přítěžujících okolností, které vzal správní orgán I. stupně při jejím ukládání v potaz. Uložená sankce se přitom pohybovala v horní polovině zákonné sazby.“ V projednávané věci však k případu popisovanému ve zmíněném rozsudku NSS vůbec nedošlo, protože správní orgán I. stupně v dané věci vůbec nezval za přítěžující okolnost, že maximální povolená rychlost byla v daném případě překročena o 30 km/h, tedy vůbec správní orgán I. stupně naměřenou rychlost nevztáhl k nejvyšší dovolené rychlosti, namísto ke skutkové podstatě přestupku, kterou žalobce svým jednáním naplnil. V projednávaném případě jsou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve vztahu k určení druhu sankce a její výměry uvedeny jen závěry, které jsou obsaženy na straně 9 žalovaného rozhodnutí a týkají se závažnosti přestupkového jednání v souvislosti s možností způsobení dopravní nehody, zranění, ohrožení bezpečnosti silničního provozu a dále že u žalobce se nejednalo o ojedinělé vybočení v souvislosti se skutečností, že žalobce již v předchozí době spáchal stejný přestupek (strana 7 žalovaného rozhodnutí). V rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak na rozdíl od případu řešeném ve zmíněném rozsudku NSS není žádná zmínka o tom, že by správní orgán I. stupně vzal za přítěžující okolnost naměřenou rychlost žalobce. Navíc v případě řešeném zmíněným rozsudkem NSS přestupce překročil hranici skutkové podstaty velmi těsně, jak uvedl NSS ve zmíněném rozsudku v bodu 45 („o pouhé 3 km/h“) a právě z tohoto důvodu NSS uzavřel, že v takovém případě „nelze jemu naměřenou rychlost posuzovat jako přítěžující okolnost“. V dané věci však nepřekročil žalobce skutkovou podstatu daného přestupku pouze o 3 km/h, ale o 10 km/h, protože podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více, v daném případě žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 30 km/h v obci. Za podstatné však považuje krajský soud to, že ve vztahu k uložené sankci v rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádná taková úvaha týkající se přítěžující okolnosti spočívající v překročení maximální rychlosti (v daném případě o 30 km/h) obsažena vůbec nebyla a žalobcem citované úvaha odvolacího správního orgánu

byla zjevně použita pouze za účelem zdůraznění závažnosti a intenzity porušení zákonné povinnosti, což vyplývá z tohoto závěru žalovaného, který však v žalobě zmíněný vůbec nebyl:

„K námitce, že správní orgán I. stupně hodnotil jako přítěžující okolnost, o kolik byla překročena nejvyšší dovolená rychlost, odvolací orgán uvádí, že intenzita porušení zákonného ustanovení, respektive zákonné povinnosti či zákazu, má vliv na výměru správního trestu, a řadí se mezi významné okolnosti spáchání přestupku, z nichž je dovozována „povaha a závažnost přestupku“ dle ustanovení § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy bylo možné k výši překročení rychlosti přihlédnout“. Navíc žalovaný v souvislosti se zdůvodněním intenzity porušení zákonné povinnosti žalobcem nepoukázal pouze jen na překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci v dané věci o minimálně 10 km/h v rámci dané skutkové podstaty, ale zmínil se i o jiných skutečnostech, které v žalobě uvedeny nejsou, tedy že podle žalovaného „navíc obviněný rychlost překročil na hlavní silnici protínající obec, v místě obytné zástavby, v těsné blízkosti křižovatky (ověřeno na veřejném dostupném mapovém portálu www.mapy.cz)“. Žalobce však zcela pominul, že správní orgány zohlednily to, že daný přestupek byl spáchán z nedbalosti, nikoliv úmyslně, že žalobce svým jednáním nezpůsobil následek, a v podstatě, že v daném případě na rozdíl od žalobcem uváděného rozsudku NSS, se uložená sankce nepohybovala v horní polovině zákonné sazby, jak tomu bylo v případě řešeném ve zmíněném rozsudku NSS, ale naopak správní orgán I. stupně „přistoupil pouze k mírnému navýšení výměry pokuty o 500 Kč, aby na obviněného působil především preventivně, výchovně“, jak uvedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí. Krajský soud se shoduje proto se závěrem žalovaného (straně 15 žalovaného rozhodnutí), podle něhož „uložení pokuty ve výši 3000 Kč považuje za zákonné, vhodné, toto mírné navýšení bylo odůvodněno a nepřekročilo hranici správního uvážení. Uložená pokuta za předmětný přestupek v daném případě odpovídá konkrétním okolnostem případu, byla uložena v přiměřené výši“.

30. Krajský soud tak neshledal ani tento žalobní bod důvodným, přičemž dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 20. ledna 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce